

ת"ד 242/05/12 - מדינת ישראל נגד אברהם פדלון

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

ת"ד 242-05-12 מדינת ישראל נ' פדלון

30 דצמבר 2015

לפני כבוד השופטת רונה פרסון
המאשימה

נגד
הנאשמים
אברהם פדלון

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד לימור טברו

ב"כ הנאשם: עו"ד זילי ולדמן

הנאשם: בעצמו

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן בגרימת תאונת דרכים עקב אי מתן זכות קדימה בפניה שמאלה, נהיגה בחוסר זהירות וגרימת חבלות של ממש לגוף ונזק לרכוש.

עסקינן בתאונה מיום 7.2.12 אשר כתוצאה ממנה נחבל נהג הרכב המעורב בחבלות קלות ואילו לנאשם עצמו נגרמו חבלות של ממש כמפורט בכתב האישום.

הנאשם יליד שנת 1973, נוהג משנת 1993 ולחובתו 3 הרשעות קודמות, האחרונה משנת 2005 וללא עבר דומה.

ב"כ המאשימה, בטיעוניה לעונש, ביקשה לגזור על הנאשם עונש של מאסר מותנה לאור מהות החבלות שנגרמו, פסילה שלא תפחת משמונה חודשים, פסילה מותנית וקנס הולם.

עמוד 1

ב"כ הנאשם בטיעוניה לעונש ביקשה שלא למצות את הדין עם הנאשם ולהתחשב בנסיבותיו האישיות. טענה כי מדובר בתאונת דרכים משנת 2012 וכי בתיק הגושה ליועמ"ש בקשה מטעם הנאשם לעיכוב ההליכים כנגדו ובנסיבות אלה הדין בתיק התעכב. הוסיפה כי בסופו של דבר הבקשה נדחתה. טענה כי כתב האישום תוקן משמעותית לאור נסיבות התרחשות התאונה. טענה כי מדובר בצומת שהנאשם עבר בו מידי יום במשך 10 חודשים ביציאתו מהקיבוץ שם הוא שימש כמדריך נוער. טענה כי כאשר מדובר בנאשמים שנפצעו קשה המדיניות היא אמנם להגיש כתב אישום אבל התיק יסתיים בשלושה חודשי פסילה על תנאי וקנס. הציגה פסיקה. הפנתה לעברו התעבורתי של הנאשם וטענה כי מדובר בנהג שהזהירות בדרכים היא נר לרגליו. טענה כי הנאשם, שלוש שנים לאחר התאונה, עדיין מטופל באופן שיקומי בבית החולים וכי הרכב משמש את הנאשם גם לצורך זה. ביקשה להימנע מלגזור על הנאשם מאסר על תנאי וטענה כי מדובר בנאשם נורמטיבי אשר כל חייו עבד כמדריך ומחנך בקיבוץ. ביקשה להורות כי הקנס שיוטל על הנאשם ישולם בתוך 90 יום.

הנאשם בדבריו בפני ביקש להתחשב בנסיבותיו האישיות ובנישואיו לאחרונה. תיאר את הבעיות הרפואיות מהן הוא סובל כתוצאה מהתאונה אשר בגין נקבעו לו 10% נכות צמיתה. טען כי מאז התאונה חייו השתנו, נאלץ לעזוב את עבודתו והוא סובל מכאבים. טען כי הרכב חיוני לו לאור בעיותיו הרפואיות ומאפשר לו להתנהל ממקום למקום. טען כי הוא אדם חיובי שתרם רבות לחברה.

המחוקק קבע במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין, את עקרון ההלימה המנחה בענישה, דהיינו, קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל. על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם, ובתוך כך יתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בעבירה, כאשר בתוך המתחם יגזור בית המשפט את העונש המתאים לנאשם, בהתחשב, בין היתר, בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

במכלול הנתונים שהובאו בפני אני קובעת כי מתחם העונש ההולם את העבירות כאן, אשר במרכזן גרימת תאונת דרכים שתוצאותיה חבלה של ממש, כולל פסילה בפועל לתקופה שבין 3 חודשים ועד 24 חודשים, פסילה על תנאי, קנס ועונשים נוספים במקרים המתאימים.

תוצאת הפגיעה של נחבל בתאונה מהווה שיקול נכבד בקביעת סוג ורמת הענישה אולם לא שיקול יחיד הוא אלא אחד ממכלול שיקולים וגורמים נוספים שעל בית המשפט לשיקול בבואו לגזור דינו של נאשם. יש לתת את הדעת גם על מידת הרשלנות בביצוע העבירות, וזאת בהתאמה להנהיגה והעבר התעבורתי וזאת לצד שיקולי שיקום ונסיבות אישיות של הנהג. על בית המשפט לאזן בין כלל הגורמים בבואו לגזור את הדין בעניינו של הנהג הפוגע.

בענייננו, הנאשם הוא מי שנחבל בחבלות של ממש, חבלות בגין הוא נזקק לטיפולים ולהליך שיקום עד היום. כתוצאה מהתאונה הנאשם אף נאלץ להפסיק את עבודתו וככל הנראה יסבול מהשלכות התאונה במשך כל ימי חייו.

על אף שתוצאות תאונת הדרכים הן חבלות של ממש לנאשם עצמו, איני סבורה כי יש מקום לקבל את עתירת הנאשם שלא לגזור עליו עונש של פסילה בפועל. החוק קובע פסילת חובה שלא תפחת משלושה חודשים בעבירות בהן הורשע הנאשם. לא מצאתי בנסיבות כאן לפחות מפסילת החובה הקבועה בחוק ולחרוג ממתחם הענישה הראוי בעבירות בהן

הורשע.

עיינתי בפסיקה אשר הוצגה ע"י באת כח הנאשם אולם לא מצאתי כי הנסיבות דומות ואיני סבורה כי נכון יהיה במקרה זה שלא לגזור על הנאשם לפחות את פסילת החובה הקבועה בחוק ולקבוע כי הפסילה שתיגזר על הנאשם תהיה פסילה מותנית בלבד לצד רכיבי ענישה נוספים. יש לציין עוד כי כתוצאה מהתאונה נחבל גם נהג הרכב המעורב.

באשר לנסיבות ביצוע העבירות, אין ספק כי רשלנותו של הנאשם אשר לא נתן זכות קדימה לרכב המעורב שהגיע לצומת היא שגרמה לתאונה ולתוצאותיה. יחד עם זאת, התרשמתי כי מידת רשלנותו של הנאשם אינה "זועקת לשמים".

לנאשם עבר תעבורתי קל והתרשמתי כי מדובר באדם נורמטיבי אשר הסיכון להישנות העבירות מצידו נמוך ועל כן אינו מהווה סיכון לכלל משתמשי הדרך. לאור מכלול הנסיבות האמורות לעיל מצאתי שלא לגזור על הנאשם מאסר על תנאי.

התחשבתי בנסיבותי האישיות והרפואיות של הנאשם כפי שפורטו על ידו ובאמצעות באת כוחו. אין ספק כי רישיון הנהיגה חיוני לנאשם לצורך נידודות לטיפוליו הרפואיים וכי שלילת רישיונו תקשה עליו עד מאד.

לאור כל האמור לעיל ולאחר ששקלתי את כל הטיעונים, הן לחומרא והן לקולא, אני גוזרת את דינו של הנאשם כדלקמן:

אני פוסלת את הנאשם מקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים בפועל.

פסילתו של הנאשם תחל ביום 1/2/16 אך תחושב כנגד הפקדה.

בית המשפט מסביר לנאשם כי עליו להפקיד את רישיונו במזכירות בית המשפט, ואם אין בידיו רישיון נהיגה עליו להפקיד תצהיר ערוך כדין.

אני פוסלת את הנאשם מקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 4 חודשים על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור אותה עבירה שעליה הורשע או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודת התעבורה ויורשע בגינה, תוך התקופה האמורה או לאחריה.

אני דנה את הנאשם לתשלום קנס בסך ₪ 1500 או 15 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם עד לתאריך 3/4/16.

הנאשם הונחה לגשת למזכירות לקבל שוברי תשלום.

כאמור, בנסיבות תיק זה לא מצאתי לגזור על הנאשם רכיב של מאסר מותנה וזאת בשים לב לכלל הנתונים אשר הובאו בפני.

מודעת זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה בתוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום י"ח טבת תשע"ו, 30/12/2015 במעמד הנוכחים.

רונה פרסון, שופטת